Nadal - Sagrada Família

Per JosemiE el ds., 26/12/2020 - 00:00

Gn 15,1-6;21,1-3
He 11,8.11-12.17-19
Lc 2,22-40

Celebrem, avui, el diumenge dins l'octava de Nadal, la festivitat de la Sagrada Família. El record viu de la família de Jesús. Avui en diríem la unitat familiar. I d'ella en fem motiu d'acció de gràcies i d'exemple.

En el nostre diferent Nadal d'aquest any, en què les trobades familiars han canviat en la forma i la manera de poder-les realitzar ens fixem en que, alhora que enyorem trobades i manifestacions, també podem trobar lligams nous i expressions diferents. I dimensions potser més fondes i fortes. Redescobrim i ens recordem la importància de la família. La seva missió sovint informulada i sempre insubstituïble. La celebració d'avui ens pot recordar tres coses.

1.- La família és sagrada.

Jugant amb el títol de la celebració d'avui, ens trobem aquesta afirmació forta. La família és sagrada. Tots i totes necessitem un espai de relacions on saber-nos –i sentir-nos!- obertament acceptats. Sense haver de guanyar-nos l'acceptació ni l'estima. Coneguts i reconeguts. En les qualitats i també els nostres defectes. En les nostres virtuts i en les nostres febleses. Tal com som. Coneguts així, i acceptats. Estimats. Comptats i trobats a faltar quan és el cas. Un espai de relacions on, primerament i per sobre de tot, som acceptats. Tenim "lloc a taula", tenim "casa", en tot moment. Necessitem un espai en el que confiar. I experimentar que no hem de témer ser jutjats. Que podem baixar gairebé totes les guàrdies que normalment portem... en alerta màxima.

Ho necessitem. És una necessitat humana. No només del nadó – nen – infant - adolescent- jove... Tots i totes. A tots els moments.

2.- Sóm família humana.

Tot mirant la família de Maria, Josep i Jesús, veiem una família senzilla. Avui la trobem complint amb el Temple. Amb l'ofrena de la gent humil. Però l'hem vist patir i fugir. L'hem vist treballar. I fer vida quotidiana a la vila. Lluny de palaus i ciutats importants. L'hem vist preguntar-se allò que no entén. Una família que acull la vida com ve. En aquesta família va créixer Jesús. Un dia es va perdre, de retorn de la gran ciutat....

Mirant la família de Jesús se'ns eixampla la mirada. Perquè entenem que no som família, només amb els qui tenim lligams de sang, o de cognoms, o de vivència domèstica. Tot mirant la família de Nazaret, ens sentim cridats a mirar la comunitat cristiana i la Humanitat sencera com família. La família creient i la família humana. Molt més enllà "dels meus". Família humana. Germans i germanes. El Senyor ha somiat la humanitat com una família. I el món –que el va mirar i el va veure bo en el moment de la Creació- com la casa comuna de la família humana.

Cridats a construir família allà on som. En els àmbits en els que ens movent. Cridats a construir unes relacions que ens permetin viure i viure bé a tots i totes. Ho podem formular amb paraules més conegudes: som fills i filles de Déu. I, si tots som fills seus, entre nosaltres, germans

I no cal esperar que la família sigui perfecta. (Existeix, això de la família perfecta? No és, més aviat, cert que a totes les cases couen faves?) Ni cal esperar que vinguin temps millors i passi aquesta mala època... Mirar, avui, la sagrada família, ens ha de moure a construir fraternitat humana. Necessitem un món, una humanitat, unes relacions... unes maneres de ser (de ser humans!!) que siguin familiars. Més enllà de correctes, legals, ajustades a normes i convenis. Familiars!!

3.- La família es fa.

Recordo amb gust que de petit feia broma dels moments que en dèiem de “fer família”. Més enllà de les estones -divertides unes i avorrides altres!- d’aquesta pràctica concreta, recupero l’encert de notar que la família es fa. Potser ens hem quedat massa fixats en la família que “ens ha tocat”. O en que “ens ve donada”... Certament que l’hem rebut. Que ens ha estat donada. Però no és menys veritat que la família la fem. La construïm. La formem i hi aportem. Podem aportar un “aire de família” quan –allà om ens situem- ho fem des del màxim respecte. Des de l’acceptació... més enllà del que m’agradi i ho entengui. Des del servei i ajuda que puc oferir. Des de l’interès sincer i real pels altres. Des de la gratitud del que rebo i m’arriba.

Diguem-li empatia o com vulguem. Diguem-li amor. Sortir de mi mateix i posar-me al lloc de l’altre. I comprometre’m. Així puc fer família. Potser no seré del tot entès. I jo mateix pensaré, algun cop, que estic fent el bleda. Simeó va profetitzar que aquell nen seria bandera discutida. No és tan diferent.

Benvinguda celebració d’avui que ens ajuda a mirar la família de Nazaret per fer-nos família,i donar-nos amb la vida.

ETIQUETES
FAMÍLIA HUMANITAT QUOTIDIANITAT